22. 2. 2016

ID: 100572

Zástavní právo a promlčení

Podá-li zástavní věřitel podle pravomocného a vykonatelného rozhodnutí soudu, kterým bylo vyhověno jeho žalobě o zaplacení pohledávky zajištěné zástavním právem s tím, že zástavní věřitel je oprávněn se uspokojit z výtěžku prodeje zástavy, u soudu nebo u jiného příslušného orgánu návrh na výkon rozhodnutí prodejem nemovité zástavy, promlčecí doba zástavního práva (desetiletá) od podání tohoto návrhu po dobu řízení o výkonu rozhodnutí – jak vyplývá z ustanovení § 112 obč. zák. - neběží (staví se). Protože zástavní věřitel se může domáhat uspokojení ze zástavy při výkonu rozhodnutí prodejem nemovité zástavy nejen na základě vykonatelného rozhodnutí, ale i na základě jiného titulu pro výkon rozhodnutí směřujícího proti zástavnímu dlužníkovi, a protože jiným titulem pro výkon rozhodnutí je též notářský zápis, který obsahuje občanskoprávní závazek a v němž jsou vyznačeny osoba oprávněná a povinná, právní důvod, předmět a doba plnění, jestliže osoba povinná k vykonatelnosti v notářském zápise svolila, staví se běh promlčecí doby zástavního práva také podáním návrhu na výkon rozhodnutí prodejem nemovité zástavy podle notářského zápisu, který obsahuje závazek zástavního dlužníka zaplatit zástavnímu věřiteli pohledávku zajištěnou zástavním právem s tím, že zástavní věřitel je oprávněn se uspokojit z výtěžku prodeje zástavy, a ve kterém zástavní dlužník svolil k vykonatelnosti.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 4916/2014, ze dne 10.11.2015)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce CASPER CONSULTING a. s. se sídlem v P., zastoupeného Mgr. S.B., advokátkou se sídlem v B., proti žalovaným 1) V. H., zastoupenému JUDr. O.S., advokátkou se sídlem v P., 2) P. V., zastoupené JUDr. A.K., advokátkou se sídlem v U.H., 3) D. H., zastoupené JUDr. M.Š., advokátkou se sídlem v U.H., a 4) D. H., zastoupenému JUDr. O.S., advokátkou se sídlem v P., o 2.037.661,82 Kč s úroky z prodlení prodejem zástavy, vedené u Okresního soudu v Uherském Hradišti pod sp. zn. 5 C 110/2008, o dovoláních žalobce a žalovaných 1) a 4) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. března 2014 č. j. 27 Co 149/2013-282, tak, že dovolání žalovaných 1) a 4) se odmítá a dovolání žalobce se zamítá.

Z odůvodnění:

Společnost CORSAIR (Luxembourg) N° 11 S.A. se sídlem L-111 5 Luxembourg, Boulevard Konrad Adenauer č. 2, Lucemburské vévodství, registrační číslo B 90447, se žalobou podanou u Okresního soudu v Uherském Hradišti dne 5. 5. 2008 domáhala, aby jí žalovaný 1), žalovaná 2), V. H., (dále jen „V. H.“), a B. H. společně a nerozdílně zaplatili 2.037.661,82 Kč s úrokem ve výši 20,9 % z 1.494.160,- Kč od 1. 4. 1998 do 22. 4. 1998, s úrokem ve výši 20,6 % z 1.494.160,- Kč od 23. 4. 1998 do 9. 12. 1999 a s úrokem ve výši 20,6 % z 844.160,- Kč od 10. 12. 1999 do zaplacení, s tím, že žalobce se může domáhat uspokojení své pohledávky vůči žalovaným 1) a 2) pouze z výtěžku prodeje nemovitostí, a to „budovy, na pozemku parc. č. st. 338, rodinný dům, v části obce P., pozemek parc. č. st. 338 – zastavěná plocha a nádvoří, pozemek parc. č. 166/2, zahrada, to vše zapsáno na listu vlastnictví č. 916 pro katastrální území P. u U. H., vedeno u Katastrálního úřadu pro Zlínský kraj, Katastrální pracoviště Uherské Hradiště“, a vůči V. H., a B. H. pouze z výtěžku prodeje nemovitostí, a to „budova, na pozemku parc. č. st. 501, rodinný dům, v části obce P., pozemek parc. č. st. 501 – zastavěná plocha a nádvoří, pozemek parc. č. 4462/2, orná půda, to vše zapsáno na listu vlastnictví č. 979 pro katastrální území P. u U. H., obec P., vedeno u Katastrálního úřadu pro Zlínský kraj, Katastrální pracoviště Uherské Hradiště“. Žalobu zdůvodnila zejména tím, že zástavní smlouvou

uzavřenou ve formě notářského zápisu č. NZ 365/94, N 382/94 dne 17. 5. 1994 mezi Českou spořitelnou, a. s. jako zástavní věřitelkou, I. Č. jako dlužníkem a žalovanými 1) a 2), B. H., V. H., J. H., J. H., M. P. a A. P. jako zástavci, bylo zřízeno zástavní právo mimo jiné k předmětným nemovitostem k zajištění pohledávky České spořitelny, a. s. za dlužníkem I. Č. ze smlouvy o úvěru ze dne 6. 5. 1994 č. 2508-217755-658 poskytnutém dlužníkovi ve výši 1.600.000,- Kč a splatném ke dni 6. 5. 1998, že dlužník svůj závazek z úvěrové smlouvy zcela neuhradil, avšak dne 12. 2. 1999 uznal své závazky z této smlouvy ve výši 2.705.979,82 Kč a dne 9. 12. 1999 zaplatil částku 650.000,- Kč, která byla použita na úhradu jistiny, že od tohoto dne „nebylo na pohledávku plněno“, že společnosti CORSAIR (Luxembourg) N° 11 S.A. byla tato pohledávka České spořitelny, a. s. postoupena smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 17. 7. 2003 č. BBL03P1417 a že žalobou uplatněná částka 2.037.661,82 Kč sestává z jistiny 844.160,- Kč, úroků 940.332,62 Kč a smluvní pokuty 253.169,20 Kč.

Okresní soud v Uherském Hradišti nejprve usnesením ze dne 9. 3. 2010 č. j. 5 C 110/2008-77 zastavil řízení proti žalované B. H., která dne 20. 7. 2007 zemřela, usnesením ze dne 9. 3. 2010 č. j. 5 C 110/2008-79 připustil změnu žaloby provedenou podáním žalobce ze dne 18. 2. 2010 v rozsahu, v němž byl nárok uplatňován vůči V. H., a B. H., tak, že V. H., žalovaná 3) a žalovaný 4) jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobci 2.037.661,82 Kč s úrokem ve výši 20,9 % z 1.494.160,- Kč od 1. 4. 1998 do 22. 4. 1998, s úrokem ve výši 20,6 % z 1.494.160,- Kč od 23. 4. 1998 do 9. 12. 1999 a s úrokem ve výši 20,6 % z 844.160,- Kč od 10. 12. 1999 do zaplacení, přičemž žalobce se může domáhat uspokojení pohledávky vůči V. H., pouze z výtěžku prodeje 1/2, vůči žalovanému 4) pouze z výtěžku prodeje 1/6 a vůči žalované 3) pouze z výtěžku prodeje 2/6 nemovitostí - „budova, na pozemku parc. č. 501, rodinný dům, v části obce P., pozemek parc. č. st. 501 – zastavěná plocha a nádvoří, pozemek parc. č. 4462/2, orná půda, to vše zapsáno na listu vlastnictví č. 979 pro katastrální území P. u U. H., obec P., vedeno u Katastrálního úřadu pro Zlínský kraj, Katastrální pracoviště Uherské Hradiště“, usnesením ze dne 9. 3. 2010 č. j. 5 C 110/2008-82 vyloučil žalobu v části týkající se žalovaných 1) a 2) k samostatnému řízení, usnesením ze dne 10. 8. 2011 č. j. 5 C 110/2008-98 zastavil řízení vůči žalovaným 3) a 4) „co do nároku žalobce na uspokojení úroku ve výši 20,6 % z částky 844.160,- Kč od 22. 11. 2010 do 17. 3. 2011“ z důvodu zpětvzetí žaloby v této části a opětovně spojil ke společnému řízení část žaloby vyloučenou usnesením ze dne 9. 3. 2010 č. j. 5 C 110/2008-82, usnesením ze dne 27. 2. 2012 č. j. 5 C 110/2008-113 rozhodl, že v řízení bude namísto dosud žalovaného V. H., který zemřel dne 12. 12. 2009, pokračováno se žalovanou 3), žalovaným 4) a žalovaným 1) jako jeho dědici, a usnesením ze dne 22. 5. 2012 č. j. 5 C 110/2008-141 zastavil řízení vůči žalovaným 1) a 2) „co do nároku žalobce na uspokojení úroků ve výši 20,6 % z částky 844.160,- Kč od 22. 11. 2010 do 17. 3. 2011“ z důvodu zpětvzetí žaloby v této části.

Okresní soud v Uherském Hradišti poté rozsudkem ze dne 28. 11. 2012 č. j. 5 C 110/2008-187 doplněným usnesením ze dne 6. 12. 2012 č. j. 5 C 110/2008-197 uložil žalovanému 1) povinnost zaplatit žalobci 2.037.661,82 Kč s úrokem ve výši 20,9 % z částky 1.494.160,- Kč od 1. 4. 1998 do 22. 4. 1998, s úrokem ve výši 20,6 % z částky 1.494.160,- Kč od 23. 4. 1998 do 9. 12. 1999, s úrokem ve výši 20,6 % z částky 1.494.160,- Kč od „10. 12. 1999“ do 9. 12. 1999, s úrokem ve výši 20,6 % z částky 844.160,- Kč od 15. 8. 2010 do 21. 11. 2010 a s úrokem 20,6 % z částky 844.160,- Kč od 18. 3. 2011 do zaplacení s tím, že se žalobce může domáhat uspokojení své pohledávky pouze z výtěžku prodeje „id. ½ nemovitostí budova, na pozemku parc. č. st. 338, rodinný dům, v části obce P., pozemek parc. č. st. 338 – zastavěná plocha a nádvoří, pozemek parc. č. 166/2, zahrada, to vše zapsáno na listu vlastnictví č. 916 pro Katastrální území P. u U. H., obec P., vedeno u Katastrálního úřadu pro Zlínský kraj, Katastrální pracoviště Uherské Hradiště“, zamítl žalobu proti žalovaným 2), 3) a 4) a zastavil řízení „v rozsahu úroku 20,6 % z částky 844.160,- Kč od 1. 3. 2009 do 14. 8. 2010“ z důvodu zpětvzetí žaloby v této části; současně rozhodl, že žalovaný 1) je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 90.031,40 Kč k rukám advokátky Mgr. S.B. a že žalobce je povinen zaplatit na náhradě nákladů řízení žalované 2) 79.553,- Kč k rukám advokátky JUDr. A.K., žalované 3)

95.463,- Kč k rukám advokátky JUDr. M.Š. a žalovanému 4) 100.988,- Kč k rukám advokátky JUDr. O.S. Dospěl k závěru, že vůči žalovanému 1) je žalobce oprávněn domáhat se uspokojení své pohledávky pouze prodejem jedné poloviny nemovitostí (budovy a pozemků parc. č. st. 338 a parc. č. 166/2 v katastrálním území P. u U. H.), protože ke dni podpisu zástavní smlouvy (17. 5. 1994) nebyly již tyto nemovitosti v bezpodílovém spoluvlastnictví žalovaného 1) a žalované 2), neboť jejich manželství bylo pravomocně rozvedeno ke dni 18. 3. 1994, mezi žalovanými 1) a 2) nedošlo k vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví dohodou a toto spoluvlastnictví nebylo vypořádáno ani soudem, a proto jsou uvedené nemovitosti v podílovém spoluvlastnictví žalovaných 1) a 2) s tím, že každý je spoluvlastníkem jedné poloviny. Ve vztahu k žalovaným 2), 3) a 4) dovodil, že tito žalovaní se „domohli promlčení“, neboť desetiletá promlčecí doba podle ustanovení § 408 odst. 1 obchodního zákoníku, která začala běžet – vzhledem k ujednání v úvěrové smlouvě, že poslední splátka bude zaplacena ke dni 31. 12. 1997 - od 1. 1. 1998, uplynula dnem 1. 1. 2008 (bez ohledu na to, že konečný termín splatnosti úvěru byl sjednán ke dni 6. 5. 1998, neboť rozhodující je podle názoru soudu prvního stupně splatnost jednotlivých splátek, které mohly být vymáhány samostatně, a pokud poslední splátka měla být uhrazena 31. 12. 1997, musí být promlčecí doba „počítána“ ode dne následujícího po dni splatnosti této splátky). Ve vztahu k žalované 2) dodal, že ustanovení zástavní smlouvy týkající se této žalované jsou neplatná, neboť zástavní smlouvu neuzavřela a žalovaný 1), který tuto smlouvu podepsal i za ni, k tomu nebyl oprávněn, protože žalovaná 2) jej v plné moci pověřila „pouze k vyřízení úvěru v její prospěch a nikoli ve prospěch I. Č.“, a zástavní právo proto mělo být zřízeno k úvěru poskytnutému žalované 2) a nikoliv I. Č., a v plné moci je uvedeno, že žalovaná 2) souhlasí se zřízením zástavního práva u rodinného domu, a nikoliv, že pověřila žalovaného 1), aby za ni podepsal zástavní smlouvu na zřízení zástavního práva k domu a pozemkům parc. č. st. 338 a parc č. 166/2 v katastrálním území P. u U. H. Uvedl, že vůči žalované 3) [nenamítla-li by promlčení], by byl žalobce úspěšný pouze v rozsahu částky 870.352,62 Kč s tím, že by se mohl domáhat uspokojení této pohledávky pouze z výtěžku prodeje jedné poloviny domu a pozemků parc. č. st. 501 a parc. č. 4462/2 v katastrálním území P. u U. H., neboť žalovaná 3) jako dědic po V. H., odpovídá za jeho závazky pouze do výše ceny nabytého dědictví, které nabyla „v čisté hodnotě 870.352,62 Kč a nemovitosti, které jsou předmětem zástavní smlouvy dům, parc. č. 501 a parc. č. 4462/2 v katastrálním území P. v rozsahu id. 1/2“. Shledal, že žalovaný 4) nebyl v řízení pasivně legitimován, neboť z dědictví po V. H., nenabyl ničeho.

K odvolání žalobce a žalovaného 1) Krajský soud v Brně – poté, co usnesením ze dne 9. 9. 2013 č. j. 27 Co 149/2013-255 rozhodl, že do řízení namísto dosavadního žalobce CORSAIR (Luxembourg) N° 11 S.A. vstupuje společnost CASPER CONSULTING a. s. se sídlem v Praze 1, Olivova č. 2096/4, IČO 63980401, na kterou byla smlouvou ze dne 20. 6. 2013 postoupena pohledávka ze smlouvy o úvěru vůči I. Č. – rozsudkem ze dne 28. 3. 2014 č. j. 27 Co 149/2013-282 ve věci samé změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobu vůči žalovanému 1) zamítl, a potvrdil jej ve výroku o zamítnutí žaloby vůči žalovaným 2), 3) a 4), ve výrocích o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovanými 2), 3) a 4) jej změnil tak, že žalobci uložil povinnost zaplatit na náhradě nákladů řízení žalované 2) 6.500,- Kč k rukám advokátky JUDr. A.K., žalované 3) 8.833,- Kč k rukám advokátky JUDr. M.Š. a žalovanému 4) 14.298,84 Kč k rukám advokátky JUDr. O.S., Ph.D., a rozhodl, že ve vztahu žalobce a žalovaného 1) nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení; současně rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit na náhradě nákladů odvolacího řízení žalovanému 1) 11.046,57 Kč k rukám advokátky JUDr. O.S., žalované 2) 4.897,55 Kč k rukám advokátky JUDr. A.K. a žalovanému 4) 3.267,- Kč k rukám advokátky JUDr. O.S., Ph.D, že ve vztahu žalobce a žalované 3) nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů odvolacího řízení a že žalobce je povinen zaplatit soudní poplatek za odvolání žalovaného 1) ve výši 5.000,- Kč a doplatit soudní poplatek za odvolání ve výši 4.000,- Kč, oboje „na účet“ Okresního soudu v Uherském Hradišti. Odvolací soud především shledal, že žalobce se nemůže po žalovaných domáhat realizace zástavního práva ve vztahu k dlužníkem I. Č. uznaným nárokům ze smluvních pokut ve výši 253.169,20 Kč, neboť zástavním právem byla zajištěna „pohledávka věřitele včetně jejího příslušenství z úvěrové smlouvy“, ovšem

smluvní pokuta není příslušenstvím pohledávky a nebyla proto zástavním právem zajištěna. Dovodil, že termín splatnosti úvěru „do 6. 5. 1998“ byl sjednán jako „obecná doba“ splnění závazků ze smlouvy o úvěru, že však současně byly ve vztahu k dlužné jistině, úrokům a poplatkům sjednány samostatné doby splatnosti, jež mají „před obecným termínem ‚do 6. 5. 1998‘ přednost“, a že je proto při určení počátku běhu promlčecí doby ve vztahu k povinnostem dlužníka nutné vycházet z ustanovení § 392 odst. 2 věty první obchodního zákoníku, podle něhož u práva na dílčí plnění běží promlčecí doba pro každé dílčí plnění samostatně. Protože poslední splátka jistiny ve výši 115.000,- Kč měla být podle smlouvy o úvěru zaplacena 31. 12. 1997, promlčecí doba ve vztahu k této splátce začala plynout 1. 1. 1998. Vzhledem k tomu, že posledním dnem „maximální“ desetileté promlčecí doby podle ustanovení § 408 odst. 1 obchodního zákoníku bylo pondělí 31. 12. 2007 a že řízení ve věci bylo zahájeno dne 5. 5. 2008 [ve vztahu k žalovaným 3) a 4) až návrhem žalobce doručeným soudu dne 22. 2. 2010], dospěl odvolací soud k závěru, že, uplynula-li promlčecí doba ve vztahu k poslední splátce jistiny, uplynula i ve vztahu k dříve splatným splátkám, jakož i k úrokům, jejichž splatnost byla sjednána „přednostně před splátkou úvěru“. Dovodil, že uznáním závazku ve výši 2.705.979,82 Kč dlužníkem I. Č. vůči věřiteli, jež mělo vliv i na již promlčené splátky, počala v souladu s ustanovením § 407 odst. 1 obchodního zákoníku dnem 13. 2. 1999 běžet nová čtyřletá promlčecí doba, která uplynula dne 12. 2. 2003, a že je proto závazek obligačního dlužníka od 13. 2. 2003 (resp. od 10. 12. 2003, jestliže by částečné plnění ve výši 650.000,- Kč, k němuž došlo dne 9. 12. 1999, znamenalo uznání zbytku závazku dlužníkem) promlčen. Při posouzení otázky promlčení zástavního práva odvolací soud vycházel z toho, že promlčecí doba zástavního práva je tříletá a že běží ode dne, kdy věřiteli vzniklo právo na uspokojení zajištěné pohledávky ze zástavy, a dovodil, že v posuzovaném případě počala plynout dne 1. 1. 1998, neboť splatnost poslední splátky úvěru byla sjednána na 31. 12. 1997. S přihlédnutím k tomu, že zástavní práva se nepromlčují dříve než zajištěná pohledávka, dospěl k závěru, že promlčecí doba zástavního práva uplynula dnem, kdy došlo k promlčení nároku ze smlouvy o úvěru, tedy dnem 12. 2. 2003 (resp. 9. 12. 2003). Námitku žalobce, že proti zástavním dlužníkům bylo dne 5. 5. 1998 zahájeno soudní řízení podáním návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí (vedené u Okresního soudu v Uherském Hradišti pod sp. zn. 1 E 426/98), které vedlo ke stavení promlčecí doby, shledal odvolací soud nedůvodnou, neboť toto řízení nelze považovat za skutečnost, která by vedla ke stavení běhu promlčecí doby zástavního práva ve smyslu § 112 občanského zákoníku, když návrh na nařízení výkonu rozhodnutí podaný proti žalovaným (jejich předchůdcům) byl usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 3. 9. 2007 č. j. 12 Co 339/2002-139, které nabylo právní moci dne 30. 6. 2008, zamítnut s odůvodněním, že oprávněným (věřitelem) předložený exekuční titul (notářský zápis s doložkou přímé vykonatelnosti) neměl potřebné náležitosti, a ve vztahu k úrokům kapitalizovaným částkou 940.332,62 Kč a smluvní pokutě ve výši 253.169,20 Kč byl návrh na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem nemovitostí vůči nim zamítnut již usnesením Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 18. 8. 2006 č. j. 1 E 426/98-124, které nabylo právní moci dne 22. 11. 2006; stejně tak posoudil skutečnost, že dne 5. 5. 2008 byl podán návrh na nařízení výkonu rozhodnutí proti I. Č., který byl veden u Okresního soudu v Uherském Hradišti pod sp. zn. 11Nc 7746/2008 a kterému bylo usnesením ze dne 13. 5. 2008 vyhověno. Odvolací soud uzavřel, že žaloba není důvodná též proto, že zástavní právo bylo v zástavní smlouvě (čl. XI) sjednáno na dobu určitou, a to do doby splatnosti úvěru, tj. do 6. 5. 1998. Změnu rozsudku soudu prvního stupně ve výrocích o nákladech řízení odůvodnil odvolací soud tím, že vyhláška č. 484/2000 Sb. (ve znění pozdějších předpisů), kterou při rozhodování o nákladech řízení použil soud prvního stupně, byla zrušena nálezem Ústavního soudu ze dne 17. 4. 2013 sp. zn. Pl. ÚS 25/2012, že je proto třeba výši odměny advokáta stanovit podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. a že soud prvního stupně o výši této odměny rozhodl chybně, neboť vycházel ze sazby odměny „jako by předmětem řízení bylo přiznání peněžité částky, kterou zástavnímu věřiteli dluží obligační dlužník“, přestože předmět řízení „tohoto typu“ je nutno chápat jako penězi neocenitelný.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podali dovolání žalobce a žalovaní 1) a 4).

Žalobce ve svém dovolání nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, že počátek běhu promlčecí doby je nutné vztáhnout na splatnost jednotlivých splátek úvěru sjednaných v úvěrové smlouvě, a namítá, že odvolací soud „ignoruje“ konečný termín splatnosti úvěru „tak, jak byl v úvěrové smlouvě také sjednán“. Zdůrazňuje, že projev vůle není právní normou, kterou by bylo možné vykládat pravidlem „ustanovení speciální ruší ustanovení obecné“, že občanský zákoník klade důraz na skutečnou vůli účastníků a na její projev obsažený v právním úkonu, že sjednání plnění ve splátkách je „obecně a zásadně“ výhodou, kterou věřitel poskytuje dlužníkovi k zaplacení dlužné částky, nikoli povinností, a že právě smlouva o úvěru je typickým příkladem „výhody splátek“, neboť věřiteli vzniká nárok na vrácení poskytnutých peněžních prostředků a nikoli nárok na zaplacení splátek úvěru. Má za to, že desetiletá promlčecí doba podle ustanovení § 408 obchodního zákoníku, které upravuje promlčecí dobu pro vykonatelné či pravomocně přiznané pohledávky, začala běžet dne 6. 5. 1998 [poté, co žalobce dne 5. 5. 1998 podal návrh na nařízení výkonu rozhodnutí vůči zástavním dlužníkům podle notářského zápisu s přímou vykonatelností (který se později ukázal jako nevykonatelný)] a že ke dni 5. 5. 2008, kdy byl podán návrh na nařízení exekuce vůči obligačnímu dlužníkovi, pohledávka promlčena nebyla, neboť podání návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí vůči zástavním dlužníkům podle notářského zápisu s přímou vykonatelností je skutečností, které promlčecí dobu staví, resp. přerušuje. Dovolatel je toho názoru, že pokud nebyla ke dni 5. 5. 2008 promlčena pohledávka, nemůže být k tomuto dni promlčeno ani zástavní právo, a že pokud podal dne 6. 5. 1998 „řádně a včas“ před uplynutím tříleté promlčecí doby zástavního práva návrh na nařízení výkonu rozhodnutí podle notářského zápisu s přímou vykonatelností, o němž řízení probíhalo deset let, tak žalobu v projednávané věci podal dříve, než „konečné“ usnesení v řízení o výkon rozhodnutí nabylo právní moci, dříve, než pro zajištěnou pohledávku uplynula promlčecí doba ve smyslu ustanovení § 408 obchodního zákoníku, a dokonce dříve, než uplynula přerušená tříletá promlčecí doba pro zástavní právo. Skutečností mající za následek přerušení běhu promlčecí doby je podle názoru dovolatele takové řízení, které věřitel zahájil řádně před uplynutím promlčecí doby a v němž řádně pokračoval, a nikoliv takové, v němž bylo „meritorně či vyhovujícím způsobem“ rozhodnuto; proto nemůže být významné, že exekuční titul (notářský zápis) byl shledán nevykonatelným. Dovolatel zdůrazňuje, že návrh na nařízení výkonu rozhodnutí nevzal zpět a neučinil ani jiný úkon, který by bylo možné považovat za porušení povinnosti „řádně pokračovat v řízení“ podle ustanovení § 112 občanského zákoníku. Nesouhlasí také se závěrem odvolacího soudu, že vůlí zástavního věřitele bylo sjednat zánik zástavního práva dnem splatnosti úvěru, neboť takové smluvní ujednání by bylo „zcela proti právům a oprávněným zájmům zástavního věřitele“ a nemohlo by mít ani „podobu legitimního očekávání ze strany zástavních dlužníků“. Žalobce navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaní 1) a 4) dovoláním napadli rozsudek odvolacího soudu ve výroku, kterým byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o nákladech řízení tak, že žalobce je povinen zaplatit na náhradě nákladů řízení žalovanému 4) 14.298,84 Kč, a ve výrocích, kterými byla žalobci uložena povinnost zaplatit na náhradě nákladů odvolacího řízení žalovanému 1) 11.046,57 Kč a žalovanému 4) 3.267,- Kč. Namítají, že odvolací soud vycházel při posouzení nákladů řízení z toho, že předmětem žaloby je penězi neocenitelná věc, ačkoliv podle jejich názoru se žaloba „týká plnění v konkrétní částce, byť je možno ji uspokojit pouze z výtěžku zpeněžení“, a že žaloba nebyla podána jako žaloba „na uznání zástavního práva“, ale jako žaloba na plnění. Vytýkají odvolacímu soudu, že jim „neumožnil“, aby se vyjádřili k výroku o nákladech řízení, a že je ani „se svým právním názorem neseznámil“. Žalovaní 1) a 4) navrhli, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu v napadených výrocích o nákladech řízení zrušil.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) věc projednal podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „o. s. ř.“), neboť řízení bylo v projednávané věci zahájeno přede dnem 1. 1. 2014 (srov. čl. II bod 2 zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších

předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu byla podána oprávněnými osobami (účastníky řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

Dovolání žalovaných 1) a 4) napadající rozsudek odvolacího soudu ve výrocích o nákladech řízení není přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., neboť rozhodnutí odvolacího soudu je v této části (v závěru, že předmět řízení v projednávané věci, ve které se žalobce domáhal, aby mu žalovaní zaplatili společně a nerozdílně 2.037.661,82 Kč s příslušenstvím s tím, že žalobce je oprávněn uspokojit se z výtěžku prodeje zástavy, je penězi neocenitelný, z něhož odvolací soud vycházel při rozhodování o výši náhrady nákladů řízení), v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu [srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 7. 2015 sp. zn. 21 Cdo 3887/2014 a v něm vyslovený právní názor, že předmětem řízení zahájeného žalobou, kterou se zástavní věřitel domáhá po zástavním dlužníku zaplacení pohledávky zajištěné zástavním právem s tím, že zástavní věřitel je oprávněn se uspokojit z výtěžku prodeje zástavy, není samotná pohledávka zajištěná zástavním právem (i když právo uplatněné zástavním věřitelem je v této žalobě vyjádřeno jako nárok na zaplacení zajištěné pohledávky s tím, že uspokojení této pohledávky se oprávněný zástavní věřitel může domáhat jen z výtěžku prodeje zástavy), ani zástava, nýbrž právo zástavního věřitele domáhat se uspokojení ze zástavy, na základě jehož přiznání vykonatelným rozhodnutím soudu může zástavní věřitel toto právo uplatnit při výkonu rozhodnutí prodejem zástavy; takový předmět řízení ovšem sám o sobě nelze ocenit penězi]. Protože není důvod, aby rozhodná právní otázka byla posouzena jinak, a protože v části, v níž žalovaní 1) a 4) uplatnili jiný dovolací důvod, než který je uveden v ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř. (namítají-li vady řízení spočívající v tom, že odvolací soud jim neumožnil vyjádřit se k rozhodnutí o nákladech řízení a že je neseznámil se svým právním názorem na tuto otázku), dovolání trpí vadami, pro které nelze v dovolacím řízení pokračovat, Nejvyšší soud České republiky dovolání žalovaných 1) a 4) podle ustanovení § 243c odst. 1 věty první o. s. ř. odmítl.

Z hlediska skutkového stavu věci bylo v projednávané věci mimo jiné zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů přezkumu dovolacího soudu - jak vyplývá z ustanovení § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. - nepodléhá), že dne 6. 5. 1994 Česká spořitelna, a. s. a I. Č. uzavřeli smlouvu o úvěru, podle níž byl I. Č. poskytnut úvěr ve výši 1.600.000,- Kč, který se dlužník zavázal splácet ve čtvrtletních splátkách po 115.000,- Kč počínaje dnem 30. 9. 1994 splatných vždy k poslednímu dni posledního měsíce příslušného čtvrtletí s tím, že první splátka bude zaplacena k 30. 9. 1994 ve výši 105.000,- Kč a poslední ve výši 115.000,- Kč dne 31. 12. 1997 a že sjednané úroky a poplatky budou dlužníkem placeny vždy k poslednímu dni čtvrtletí počínaje červnem 1994; „konečný termín splatnosti“ úvěru byl sjednán do 6. 5. 1998. K zajištění pohledávky České spořitelny, a. s. z úvěru včetně jejího příslušenství bylo zástavní smlouvou uzavřenou dne 17. 5. 1994 formou notářského zápisu NZ 365/94, N 382/94 mezi Českou spořitelnou, a. s. jako zástavní věřitelkou, I. Č. jako dlužníkem a žalovanými 1) a 2), B. H., V. H., J. H., J. H., M. P. a A. P. jako zástavci zřízeno zástavní právo mimo jiné k nemovitostem - domu a pozemkům parc. č. st. 338 a parc. č. 166/2 v katastrálním území P. u U. H. v bezpodílovém spoluvlastnictví žalovaného 1) a žalované 2) a domu a pozemkům parc. č. st. 501 a parc. č. 4462/2 v katastrálním území P. u U. H. v bezpodílovém spoluvlastnictví B.

H. a V. H. V čl. IX. zástavní smlouvy byla mezi zástavní věřitelkou a „zástavním dlužníkem“ dohodnuta „přímá vykonatelnost smlouvy o úvěru“ a v čl. XI. této smlouvy bylo ujednáno, že zástavní právo se zřizuje „do doby splatnosti úvěru“. Úvěr nebyl splácen, dlužník I. Č. dne 12. 2. 1999 písemně uznal svůj závazek ze smlouvy o úvěru ve výši 2.705.979,82 Kč sestávající z dlužné jistiny ve výši 1.494.160,- Kč, úroků ve výši 940.332,62 Kč, poplatků ve výši 18.318,- Kč a smluvních pokut ve výši 253.169,20 Kč a dne 9. 12. 1999 došlo k částečnému plnění ve výši 650.000,- Kč, které věřitel započetl na jistinu. Dne 5. 5. 1998 podala Česká spořitelna, a. s. u Okresního soudu v Uherském Hradišti návrh na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem mimo jiné předmětných nemovitostí podle notářského zápisu ze dne 17. 5. 1994 NZ 365/94, N 382/94, který byl ve vztahu k úrokům kapitalizovaným částkou 940.332,62 Kč a smluvní pokutě ve výši 253.169,20 Kč zamítnut usnesením Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 18. 8. 2006 č. j. 1 E 426/98-124, které nabylo právní moci dne 22. 11. 2006, a ve zbývající části byl zamítnut usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 3. 9. 2007 č. j. 12 Co 339/2002-139, které nabylo právní moci dne 30. 6. 2008, s odůvodněním, že oprávněným předložený exekuční titul (notářský zápis s doložkou přímé vykonatelnosti) neměl potřebné náležitosti. Smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 17. 7. 2003 postoupila Česká spořitelna, a. s. svou pohledávku ze smlouvy o úvěru vůči I. Č. společnosti CORSAIR (Luxembourg) N° 11 S.A., která ji smlouvou ze dne 20. 6. 2013 postoupila žalobci.

Za tohoto stavu věci závisí napadený rozsudek odvolacího soudu mimo jiné na vyřešení otázky hmotného práva, zda se staví běh promlčecí doby zástavního práva podáním návrhu na výkon rozhodnutí prodejem zastavených nemovitostí podle notářského zápisu se svolením k vykonatelnosti. Protože tato právní otázka dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena, je dovolání žalobce proti rozsudku odvolacího soudu podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že dovolání žalobce není opodstatněné.

Pohledávka ze smlouvy o úvěru ze dne 6. 5. 1994, která byla zajištěna zástavním právem na předmětných nemovitostech, se stala zcela splatnou - jak bylo soudy zjištěno - dnem 31. 12. 1997, kdy byla splatná poslední splátka. Protože právo na uspokojení této pohledávky ze zástavy vzniklo v době do 31. 8. 1998, soudy v souladu se zákonem dovodily, že se řídí i v současné době ustanovením § 151f zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.“), a dalšími právními předpisy ve znění účinném do 31. 8. 1998 (srov. též právní názory vyjádřené v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 1999 sp. zn. 31 Cdo 1181/99, který byl uveřejněn pod č. 70 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2000, v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 4. 2000 sp. zn. 21 Cdo 2525/99, které bylo uveřejněno pod č. 34 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2001, a v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 5. 2002 sp. zn. 21 Cdo 1162/2001, které bylo uveřejněno pod č. 24 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2003, a ustanovení čl. IV bodu 1 zákona č. 317/2001 Sb., kterým se mění zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a o změně dalších zákonů).

Podle ustanovení § 100 odst. 1 obč. zák. právo se promlčí, jestliže nebylo vykonáno v době v tomto zákoně stanovené (§ 101 až 110); k promlčení soud přihlédne jen k námitce dlužníka; dovolá-li se dlužník promlčení, nelze promlčené právo věřiteli přiznat.

Podle ustanovení § 100 odst. 2 věty první obč. zák. se promlčují všechna práva majetková s výjimkou práva vlastnického.

Podle ustanovení § 100 odst. 2 věty třetí obč. zák. se zástavní práva nepromlčují dříve, než zajištěná pohledávka.

Podle ustanovení § 151f odst. 1 obč. zák. (ve znění účinném od 1. 1. 1992 do 31. 8. 1998) není-li zajištěná pohledávka řádně a včas splněna, může se zástavní věřitel domáhat uspokojení ze zástavy, a to i tehdy, když zajištěná pohledávka je promlčena.

Z citovaných ustanovení v první řadě vyplývá, že zástavní právo podléhá promlčení, neboť nejde o majetkové právo, které by bylo - na rozdíl od vlastnického práva - z možnosti promlčení vyloučeno, i když má také věcněprávní povahu. Závěr o nepromlčitelnosti zástavního práva nelze úspěšně dovozovat ani z ustanovení § 151f odst. 1 obč. zák. (ve znění účinném od 1. 1. 1992 do 31. 8. 1998); uvedené ustanovení má z hlediska promlčení význam jen v tom, že umožňuje uspokojení zajištěné pohledávky ze zástavy i pro případ, kdyby zajištěná pohledávka byla promlčena a kdyby proto nebylo možné dosáhnout její uspokojení z důvodu závazkového právního vztahu, a promlčení nároku na uspokojení zajištěné pohledávky ze zástavy se netýká (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2007 sp. zn. 21 Cdo 1918/2005, uveřejněný pod č. 95 v časopise Soudní judikatura, roč. 2007).

Promlčení zástavního práva se podle ustálené judikatury soudů (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 2. 2007 sp. zn. 21 Cdo 681, 682/2006, který byl uveřejněn pod č. 104 v časopise Soudní judikatura, roč. 2007) řídí občanským zákoníkem a dalšími předpisy občanského práva, i když jím byla zajištěna pohledávka ze smlouvy o úvěru nebo z jiného obchodního závazkového vztahu. Protože se podle ustanovení § 100 odst. 2 věty třetí obč. zák. zástavní práva nepromlčují dříve než zajištěná pohledávka, nepostačuje k promlčení zástavního práva toliko marné uplynutí doby určené občanským právem k uplatnění nároku na uspokojení ze zástavy, neboť je třeba, aby marně uplynula také promlčecí doba zajištěné pohledávky; nedošlo-li k promlčení zajištěné pohledávky, nemůže být promlčeno ani zástavní právo, i kdyby jeho předmětem byl majetek jiné osoby než dlužníka této pohledávky. Obchodním zákoníkem [zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, účinný do 31. 12. 2013 (dále jen „obch. zák.“)] se řídí pouze promlčení zajištěné pohledávky ze smlouvy o úvěru nebo jiného obchodního závazkového vztahu.

Promlčecí doba zástavního práva je tříletá a běží ode dne, kdy právo mohlo být vykonáno poprvé [tj. ode dne, kdy vzniklo právo na uspokojení zajištěné pohledávky ze zástavy (§ 101 obč. zák.)]. Bylo-li však zástavní právo přiznáno pravomocným rozhodnutím soudu nebo jiného orgánu, promlčuje se za deset let ode dne, kdy mělo být podle rozhodnutí plněno (§ 110 odst. 1 věta první obč. zák.); v případě, že zástavní právo bylo zástavním dlužníkem písemně uznáno co do důvodu a výše, promlčuje se za deset let ode dne, kdy k uznání došlo, nebo, byla-li v uznání uvedena lhůta k plnění, od uplynutí této lhůty (§ 110 odst. 1 věta druhá obč. zák.). Uplatní-li zástavní věřitel v promlčecí době zástavní právo u soudu a v zahájeném řízení řádně pokračuje, promlčecí doba od tohoto uplatnění po dobu řízení neběží; to platí i o zástavním právu, které bylo pravomocně přiznáno a pro které byl u soudu nebo u jiného příslušného orgánu navržen výkon rozhodnutí (srov. § 112 obč. zák.).

Při řešení otázky, jak se zástavní věřitel mohl v řízení před soudem podle právní úpravy účinné od 1. 1. 1992 do 31. 8. 1998 domáhat uspokojení ze zástavy, soudní praxe dospěla v první řadě k závěru, že zástavní věřitel se může domáhat uspokojení ze zástavy při výkonu rozhodnutí prodejem nemovité zástavy jen na základě vykonatelného rozhodnutí, popřípadě jiného titulu pro výkon rozhodnutí směřujícího proti zástavnímu dlužníkovi (srov. například usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 7. 1994 sp. zn. 5 Co 1599/94, uveřejněné pod č. 13 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1996). Nejvyšší soud pak vyslovil právní názor (srov. například jeho usnesení ze dne 18. 12. 1997 sp. zn. 2 Cdon 967/97, uveřejněné pod č. 46 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1998), že právo zástavního věřitele domáhat se uspokojení ze zástavy (§ 151f odst. 1 občanského zákoníku), nebyla-li zástavním právem zajištěná pohledávka řádně a včas splněna, může být v řízení před soudem vyjádřeno jen jako nárok na zaplacení zajištěné pohledávky (popřípadě též jejího příslušenství) s tím, že uspokojení této pohledávky se oprávněný zástavní věřitel může domáhat jen z výtěžku prodeje zástavy. Právním prostředkem sloužícím k tomu, aby zástavní

věřitel dosáhl uspokojení zajištěné pohledávky ze zástavy, je tedy žaloba, kterou se zástavní věřitel domáhá po zástavním dlužníku zaplacení pohledávky zajištěné zástavním právem s tím, že zástavní věřitel je oprávněn se uspokojit z výtěžku prodeje zástavy.

Podá-li zástavní věřitel podle pravomocného a vykonatelného rozhodnutí soudu, kterým bylo vyhověno jeho žalobě o zaplacení pohledávky zajištěné zástavním právem s tím, že zástavní věřitel je oprávněn se uspokojit z výtěžku prodeje zástavy, u soudu nebo u jiného příslušného orgánu návrh na výkon rozhodnutí prodejem nemovité zástavy, promlčecí doba zástavního práva (desetiletá) od podání tohoto návrhu po dobu řízení o výkonu rozhodnutí – jak vyplývá z ustanovení § 112 obč. zák. - neběží (staví se). Protože zástavní věřitel se může domáhat uspokojení ze zástavy při výkonu rozhodnutí prodejem nemovité zástavy nejen – jak vyplývá z výše uvedeného - na základě vykonatelného rozhodnutí, ale i na základě jiného titulu pro výkon rozhodnutí směřujícího proti zástavnímu dlužníkovi, a protože jiným titulem pro výkon rozhodnutí je též notářský zápis, který obsahuje občanskoprávní závazek a v němž jsou vyznačeny osoba oprávněná a povinná, právní důvod, předmět a doba plnění, jestliže osoba povinná k vykonatelnosti v notářském zápise svolila [srov. § 274 písm. e) občanského soudního řádu (ve znění účinném do 31. 8. 1998)], staví se běh promlčecí doby zástavního práva také podáním návrhu na výkon rozhodnutí prodejem nemovité zástavy podle notářského zápisu, který obsahuje závazek zástavního dlužníka zaplatit zástavnímu věřiteli pohledávku zajištěnou zástavním právem s tím, že zástavní věřitel je oprávněn se uspokojit z výtěžku prodeje zástavy, a ve kterém zástavní dlužník svolil k vykonatelnosti.

V projednávané věci začala tříletá promlčecí doba zástavního práva zřízeného k předmětným nemovitostem zástavní smlouvou ze dne 17. 5. 1994 běžet nejpozději dne 1. 1. 1998, kdy zástavnímu věřiteli vzniklo právo na uspokojení celé zajištěné pohledávky z úvěrové smlouvy ze zástavy, neboť poslední splátka úvěru, který nebyl dlužníkem I. Č. řádně a včas splácen, byla splatná dne 31. 12. 1997. Běh této promlčecí doby se nezastavil tím, že dne 5. 5. 1998 podal zástavní věřitel (Česká spořitelna, a. s.) u Okresního soudu v Uherském Hradišti návrh na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem (mimo jiné) předmětných nemovitostí podle notářského zápisu ze dne 17. 5. 1994 NZ 365/94, N 382/94, neboť tento notářský zápis neobsahoval závazek zástavních dlužníků zaplatit zástavnímu věřiteli pohledávku zajištěnou zástavním právem s tím, že zástavní věřitel je oprávněn se uspokojit z výtěžku prodeje zástavy, se svolením zástavních dlužníků k vykonatelnosti (mezi zástavním věřitelem a „zástavním dlužníkem“ byla ve smlouvě sepsané uvedeným notářským zápisem dohodnuta pouze „přímá vykonatelnost smlouvy o úvěru“), a proto podání tohoto návrhu na výkon rozhodnutí nemohlo mít na běh promlčecí doby zástavního práva účinky stanovené v § 112 obč. zák. Vzhledem k tomu, že zástavní práva se nepromlčují - jak vyplývá z ustanovení § 100 odst. 2 věty třetí obč. zák. - dříve než zajištěná pohledávka, nepromlčelo se zástavní právo k předmětným nemovitostem uplynutím tříleté promlčecí doby běžící ode dne 1. 1. 1998, nýbrž až uplynutím promlčecí doby pohledávky z úvěrové smlouvy. K promlčení této pohledávky došlo – jak správně dovodil odvolací soud – nejpozději dne 10. 12. 2003, tedy po uplynutí nové čtyřleté promlčecí doby spojené s částečným plněním na pohledávku z úvěrové smlouvy ve výši 650.000,- Kč, která začala běžet – za předpokladu, že šlo o plnění dlužníka I. Č. a že z něj bylo lze usuzovat, že tímto plněním dlužník uznává i zbytek závazku (srov. § 407 odst. 1 a 3 obch. zák.) – dne 9. 12. 1999 [v případě, že by uvedené předpoklady pro běh nové čtyřleté promlčecí doby spojené s částečným plněním dluhu nebyly splněny, promlčela by se pohledávka ze smlouvy o úvěru již uplynutím čtyřleté promlčecí doby běžící od písemného uznání závazku dlužníkem dne 12. 2. 1999 (srov. § 407 odst. 1 obch. zák.)]. Vzhledem k tomu, že žalobce (jeho právní předchůdce) své právo na uspokojení ze zástavy uplatnil u soudu (podáním žaloby) až dne 5. 5. 2008 [vůči žalovaným 3) a 4) až podáním doručeným soudu dne 22. 2. 2010] a že žalovaní vznesli námitku promlčení, je závěr soudů, že zástavní právo zřízené k předmětným nemovitostem zástavní smlouvou ze dne 17. 5. 1994 (bez ohledu na to, zda doba jeho trvání byla vskutku omezena dnem 6. 5. 1998, jak dovodil odvolací soud) nelze žalobci přiznat, v souladu se zákonem.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněného dovolacího důvodu správný. Protože nebylo zjištěno, že by byl postižen některou z vad, uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání žalobce podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- Náklady řízení (exkluzivně pro předplatitele)
- Propuštění duchovních (exkluzivně pro předplatitele)
- Skutková zjištění
- Tarifní hodnota (exkluzivně pro předplatitele)
- Předčasný důchod
- Předběžné opatření
- Prozatímní rozhodnutí
- Prozatímní rozhodnutí
- Imise (exkluzivně pro předplatitele)
- Neplatnost právního úkonu
- Ochrana přírody (exkluzivně pro předplatitele)